

Beklemek

– Uğur Demiröz · 17 Temmuz 2009

Sabahın erken vakitleri idi.Uyku tutmamıştı; sabahlığını giyiniş perdeleri ve balkon kapısını açıp evi havalandırmak istedi.Fakat içinde dünün sıkıntısı var idi.

Selin açılabilceğini düşünüp balkona çıktı evine yakın olan denizden gelen dalga seslerine kulak verdi.Deniz ahenkle kayalıkları dövmekte sesi heyecanına heyecan katmakta idi.Dayanamayıp odasına girdi tekrar.

Hep dün karşılaştığı adam`ı düşünmüştü.Uzun olmayan ama içine uzun bir düşünceler bırakmış olan o esrarengiz sıcak düşüncelere sahip adamı..İsmi bile sormamıştı o ahenkli konuşmasının arasında; belki bugün yine görmeli miydi kendisini acaba? Bu düşüncelerden sıyrılıp mutfağa geçti çay suyunu ocağa koydu.Tezgahın üzerinden bir tane çubuk kraker alıp çalışma masasına oturdu.

Masası çok intizamlı idi.Hayatın her alanına karşı bir titizliği ve düzeni vardı.Hayatını hiç yanından ayırmadığı günlüğü ile programlardı.Ara sıra günlüğüne takılır eskileri gözden geçirir hatalarını ve doğrularına bakıp hayatına yön vermeye çalışır ama buna rağmen yine de sarpa saran bazı olaylara çözüm üretemezdi..

Masasının sol köşesinde laptop bilgisayarı ortada karalama defteri sağ tarafta ise kalemleri bulunurdu.Genellikle kara kalem kullanırdı; kara kalemin yazılarına anlam kattığına inanırdı.Kalem traşı ile kalemlerini açar kalemligine yerleştirdi.

Masasının ön tarafında elini uzattığında alabileceği kitapların olduğu bir buçuk metre eninde bir metre yüksekliğinde kenarları oymalı kahverengi şirin bir kitaplığı vardı.Kitaplığında imla klavuzu, sözlük muhakkak erişilmesi gerekenler arasında idi.

Yazı yazmaya günlüğü ile alışmış sonraları küçük hikayeler ve şiirler karalamaya başlamıştı.Edebiyatı çok seviyor mümkün oldukça romanlardan ve şiir kitaplarından uzak kalmamaya çalışıyordu.İçindeki duyguları fırsat buldukça kağıda aktarmakta idi dolaylı bir anlatımla ve bu onu rahatlatmaktaydı.

Şiirlerin büyümlü atmosferi onu hep çekmişti, şiir okunan her yer sıkıntılarını dağıtan rehabilitasyon merkezi oluyordu Selin için.Masasının başucunda büyük harflerle ``Şiirler hiç bitmesin`` yazılı bir çerçeve var idi..

Karalama defterini açıp kalemi eline aldı bir şeyler yazmak istedi yok aklına bir şey gelmiyordu.Bir an onu düşündü; kalemi tekrar eline aldı..

Sen kimsin bilemediğim
Bilemeyeceğim
Neden bu özlemim sana
Seni daha tanımıyorum bile
Karanlık dünyama nereden düştün
Ben mi istedim gelmeni
Çık git aklımdan istemiyorum seni

Kalemi fırlatıp attı hışımla ve kalktı masadan mutfağa gidip çayı demledi.
Selin yine balkona çıktı dışarıda sabahın hafif bir rüzgar esintisi vardı.

Simsiyah saçları rüzgarla uçuşuyordu.Gözleri kahverengi kadife gibi yumuşak idi onu gören bakışlarının içe işleyen sevimliliğini hissederdi.Esmer tenli idi ve yanağında küçük bir gamzesi yüzüne albeni katıyordu.Fazla kalın olmayan dudakları özenle alınmış keman gibi kaşları var idi.Orta boylu idi yemek ile pek arası olmadığı için pek kilolu sayılmazdı.Üzerine bej rengi penye bir eşofman ve turkuaz rengi bir sabahlık giyinmişti.

Kafasından atabilmek için onu bir daha görmemesi gerektiğini düşünüyor idi.

Dün okuldan çıkmıştı; öğretmen arkadaşı Sedef ile birlikte yolda giderken, Sedef eski bir öğretmen arkadaşını görmüş o arkadaşı da onları eski günleri yad etmek için kahve içmeye davet etmişti.Selin bana müsaade siz gidin demişse de sedef ısrar etmiş ne olur fazla durmayız kalkarız demişti fısıltı ile.Selin istemeye istemeye gitmeye karar vermişti.Hep başına ne geliyorsa bu iyi niyetli olmasından geliyor idi.Hayır dediği zaman sanki alınıp kırılırlar diye düşünürdü hep..şimdi de öyle bir durumdu ne yapacaktı elin adamının yanında öyle kös kös oturup kahvesini içecekti.

Kafeye girip bir masaya oturmuşlar garsona siparişlerini vermişlerdi.Vakit geçmesi için çikolatalı pasta ve bir kahve istemişti.Onlar sedef ile konuşurken Selin ise oflayıp pufluyordu.Siparişler gelmiş Selin pastasını eşeleye eşeleye yemek gayretine girmişti isteksizce.

Bir ara konuşmada şiir den bahsedildiğini duyunca kulak kesildi.Sedef'in erkek arkadaşı kendi yazdığı bir aşk şiirini okumaya başlamıştı o kadar duygu dolu bir şiirdi ki ve öyle güzel okuyordu ki adamı süzmeye başlamıştı göz ucu ile..Kırk yaşlarında olgun görünümlü hafif kirli sakallı biraz göbekli idi.Simsiyah bir takım elbise, siyah çizgili beyaz bir gömlek ve beyaz kravat takmıştı.

Yumuşak bir ses tonu ile şiir'e hayat veriyordu.Bir şeyler soracak olmuş ama boş ver diye geçirmişti içinden..

Şiir anlamsız dünyayı yeşerten bir zincir halkası idi , adama göre insanı hayata bağlayan en önemli olgu şiirdi.Yaşam bir o kadar anlamsız ve bir o kadar yaşanılması zor bir mevki idi ki bu engeli insan ruha aktaracağı şiirlerle aşabilirdi.Şiir aşk'tı, nefret'ti, özlem'di..Şiirlerin bittiği yerde yaşamda biterdi..

Neden özelemler, başkaldırılar, aşklar şiirler ile anlatılırdı.Şiir yüze vurulan bir tokatta olabiliyordu bazen; bazen de kalbe atılan bir o kadar zehirli bir o kadar sevgi tomurcuklarının atıldığı yıldırım gibi bir ok..

Kalpler şiir okuyan o dudaklara, şiir yazan o kalemlere aşık olmuşlardır asırlar boyu..Şiir hangi ruh halinizle okuyorsanız ona göre size mesajlar verir değil mi diye sormuştu Selin'e;

Selin bir an o güzel konuşmanın kendisine döneceğini düşünmemişti.

-haklısınız diyebildi..ne kadar güzel konuşuyorsunuz, siz hep konuşsanız hiç gitmeseniz demek geliyordu içinden ama diyemedi..

Sonra adam başınızı çok ağırttım diye izin isterken yüzüne baktı adamın sınımsız içini okşayan o bakışlar ile karşı karşıya kalmış hemen gözlerini ondan kaçırmaya çalışmıştı..Müsaade istemiş yarın yine buluşmayı teklif etmişti Sedef ve kendisine..Selin sessiz kalmış masadan onlar biraz uzaklaşınca kalkmıştı.

Arkadan şöyle bir süzmüş uzun boylu kendine güvenli bir erkek görmüştü.Adam gidince Sedef ona düşünmesini ve haber vermesini söylemişti..

Bu kadar etkileneceğini bilse gelirmiydi hiç, bunları düşünerek masasına döndü..Kalemını aldı ama yine yerine bıraktı..

Tam aradığı erkekti, yakışıklı değildi ve hatta kendisinden yaşça da büyüktü lakin duygularıyla kalbine dokunmuştu inkar etse de Selin`in.

Evlenmek ve aşık olmak ona göre değildi.Selin ben bir daphneyim evlilik bana uzak diyordu.Felsefesine aykırı olan bu durumun içerisine düşme korkusunu yaşıyordu.Pişman olacağı bir hareket yapmak istemiyor ama onunla şiir sohbetleri yapmak, kendisine şiir okumasını dinlemek için de kalbi çılgın gibi atıyordu.

O nereden girmişti zaten karmaşık olan hayatına ne kadar düzen kurmak istese de bir yerden karışıyordu yaşamı ve şimdi o girmişti destursuz yaşamına.

Bazen duyguları şiir yazar ve de okurken kabarıyor; aşık olmak ve sevilme isteği yüreğini yakıp kavuruyordu.

Nasıl severdi bir erkeğin kalbi acaba; ya acı verirse saf yüreğine ya da kırarsa ne yapardı.Acaba o kendisini beğenmiş miydi hayır aslında yanmalar sadece belki de kendi yüreğinde idi..belki de evliydi

beni dikkate bile almamıştı; kimbilir diye kafasında düşünceleri evirip çeviriyor idi.

Düşünceleri paslı bir med cezir olmuştu. Ne gitmeliyim ne de gitmemeliyim diyebiliyordu..
Düşündü beklemeliyim yokluğumu hissedecek ve Sedef o niye gelmedi diyecek miydi.

Düşüncelerinin sakinliğinde kendine bir çay doldurdu ve balkona çıktı tekrar uzaklara doğru daldı..

evet beklemeliyim benim varlığımı orada hissetti mi ve hissetmek taraftarı mı öğrenmek için
beklemeliyim diye düşündü.

Çayından bir yudum aldı, evet beklemeliyim.....